
99-16-RE

CAUSA 99-16-RE

Número de registre: 191-1999. Recurs d'empara

AUTE DEL DIA 17 DE DESEMBRE DE 1999

BOPA núm. 77, del 22 de desembre de 1999

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el dia 12 de novembre de 1999 per la representació processal dels Srs. Alejandro Albors Castella i Francisco Maza Sánchez, mitjançant el qual interposa recurs de súplica contra l'aute del Tribunal Constitucional de data 5 de novembre de 1999 sobre la inadmissió de la causa 99-16-RE;

Vista la Constitució, especialment els articles 41, 86, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment els articles 38 i 94;

Vist l'aute esmentat del Tribunal Constitucional del dia 5 de novembre de 1999;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Josep López Burniol;

Antecedent únic

Amb data 12 de novembre de 1999, la representació processal dels Srs. Alejandro Albors Castella i Francisco Maza Sánchez va interposar davant aquest Tribunal un escrit de recurs de súplica contra l'aute d'inadmissió de la causa 99-16-RE, de data 5 de novembre de 1999, sol·licitant la revocació de l'aute esmentat i l'admissió a tràmit del recurs d'empara formulat per aquesta representació processal contra la sentència de data 2 de setembre de 1999 dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

Fonament jurídic únic

La representació processal dels recurrents basa essencialment el seu recurs de súplica en la interpretació literal de la terminologia utilitzada pel legislador en l'article 18 bis de la Llei transitòria de procediments judicials. Aquesta interpretació no coincideix amb la del Ministeri Fiscal ni amb la que el Tribunal Constitucional va establir en l'aute d'inadmissió a tràmit de 5 de novembre de 1999. La

representació processal dels recurrents considera que la interposició de l'incident de nul·litat d'actuacions és discrecional, que si s'ha denunciat anteriorment la vulneració, no cal interposar el procediment esmentat, i que per tant la decisió del Tribunal Constitucional contra la qual s'ha recorregut, en no ajustar-se a aquesta interpretació de la Llei, és subjectiva, arbitrària, contrària a les exigències processals, als principis d'equilibri i d'economia processal, i perjudica greument els seus defensats.

Pel que fa al pretès caràcter discrecional, l'article 18 bis 3 estableix un procediment per protegir el dret a la jurisdicció, de manera que si la persona afectada decideix interposar un recurs d'empara, l'article 18 bis ha de ser interpretat d'acord amb les disposicions de l'article 94.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, que per conservar el caràcter excepcional del recurs d'empara, estableix que s'han d'haver esgotat totes les vies jurisdiccionals ordinàries abans que el Tribunal Constitucional es pugui pronunciar en relació amb la presumpta vulneració. Així doncs, si es tenia la possibilitat d'interposar l'incident de nul·litat d'actuacions davant del Tribunal Superior de Justícia, un cop la sentència esdevinguda ferma, i no es va fer, no es va esgotar la via jurisdiccional ordinària, i consegüentment el recurs d'empara no podia ser admès a tràmit. És evident que la interposició del procediment esmentat és opcional, però també és evident que cada opció implica unes conseqüències concretes que han de ser assumides pels litigants.

Pel que fa al segon argument dels recurrents, que entenen que si s'ha pogut denunciar la vulneració del dret a la jurisdicció anteriorment al pronunciament de la resolució ferma, la interposició de l'incident de nul·litat d'actuacions és innecessària, el Tribunal Constitucional considera que la paraula "denunciar" en aquest supòsit, no és sinònim de plantejar o al·legar. És cert, tal com es desprèn de la documentació presentada, que els recurrents van plantejar en el seu recurs d'apel·lació la presumpta vulneració produïda en el marc del procediment portat a terme prop del Tribunal de Corts. Així doncs, el representant processal va utilitzar el recurs ordinari per defensar els seus drets. Ara bé, també hauria pogut interposar un incident de nul·litat d'actuacions específic davant del tribunal de primera instància, amb la possibilitat d'apel·lació davant del Tribunal Superior de Justícia. En aquest cas, la vulneració hauria estat denunciada anteriorment. No es pot considerar denunciada la vulneració únicament per plantejar-la en la causa principal sinó que s'ha de seguir la tramitació incidental consegüent.

I pel que fa als arguments de la representació processal en relació amb els principis d'equilibri i d'economia processal, aquest Tribunal entén que el legislador, tal com ho expressa en l'exposició de motius, ha volgut donar l'oportunitat al mateix òrgan que ha dictat la resolució en què s'ha vulnerat pretesament el dret fonamental a la jurisdicció, de poder anul·lar-la. Aquesta voluntat és legítima i està fundada en els mateixos criteris processals que també es contenen en el de súplica davant aquest mateix Tribunal.

En aquest punt cal insistir que la Constitució estableix que el Consell General representa el poble andorrà i exerceix la potestat legislativa, i que les normes de competència i procediment aplicables a l'Administració de Justícia estan reservades a la llei (article 86); per tant, aquest Tribunal no és competent per modificar la Llei transitòria de procediments judicials, votada i aprovada pel Consell General.

Així mateix, no correspon tampoc al Tribunal Constitucional demanar al Tribunal Superior de Justícia d'admetre a tràmit un incident de nul·litat d'actuacions presentat fora de termini, extemporaneïtat que únicament pot ser imputada a la representació processal dels recurrents i que és el fet que realment perjudica els seus defensats.

Per acabar, la interpretació que fa el Tribunal Constitucional de l'article 18 bis de la Llei transitòria de procediments judicials no és de cap manera arbitrària i discrecional, com pretén el representant processal dels recurrents, ja que el Tribunal Constitucional ha emès la seva decisió de manera motivada i fonamentada en dret.

I no podent apreciar en l'escrit de recurs de súplica cap element nou, hem de ratificar la decisió continguda en l'aute del dia 5 de novembre de 1999 en relació amb la causa 99-16-RE, desestimar el recurs de súplica presentat i declarar de manera definitiva la inadmissió a tràmit del recurs d'empara esmentat.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre la pretensió continguda en el recurs de súplica formulat per la representació processal dels Srs. Alejandro Albors Castella i Francisco Maza Sánchez, i confirmar l'aute del Tribunal Constitucional de data 5 de novembre de 1999 en relació amb la causa 99-16-RE.

Segon

Notificar el present aute a la representació processal dels Srs. Alejandro Albors Castella i Francisco Maza Sánchez, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar el present aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el dia disset de desembre de mil nou-cents noranta-nou.

Miguel Ángel Aparicio Pérez Pere Vilanova Trias

President

Vicepresident

Joan Josep López Burniol

Magistrat

